

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 29.07.2021թ. թիվ 8190012328 որոշումն անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման թողնելու մասին

<< 15 >> 09 2021թ. 7-13

14059

ք.Երևան

Ճանապարհային ոստիկանության պետ, ոստիկանության գնդապետ Ե.Կարապետյանս, վերանայելով Խաչիկ Ավագյանի թիվ ՄԴ/72214-21 դիմումի քննարկման արդյունքում ստեղծված նյութերը՝

Պ Ա Ր Զ Ե Ց Ի

Արարատի մարզի Նոր Կյանք գյուղի Գ.Լուսավորիչ փողոցի 67 տան բնակիչ Խաչիկ Ավագյանը դիմումով խնդրել է վերանայել վարչական տույժ նշանակելու մասին 29.07.2021թ. թիվ 8190012328 որոշումը՝ նշելով, որ այն առոչինչ վարչական ակտ է՝ վկայակոչելով ՀՀ կառավարության թիվ 1816-Ն որոշումը, ինչպես նաև այն, որ երկար ժամանակ գտնվել է ՀՀ-ից դուրս:

Դիմումի քննարկման արդյունքում պարզվել է, որ դիմումատուի փաստարկները չեն կարող վարչական ակտը վերանայելու հիմք հանդիսանալ հետևյալ պատճառաբանությամբ.

<<Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ>> ՀՀ օրենսգրքի 129² հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ Հայաստանի Հանրապետության տարածքում հաշվառված տրանսպորտային միջոցի սեփականատիրոջ (վարձակալի) կողմից սեփականության իրավունքով իրեն պատկանող (ֆինանսական վարձակալության (լիզինգի) պայմանագրով իրեն տրամադրված) յուրաքանչյուր տրանսպորտային միջոցի համար կնքված ավտոտրանսպորտային միջոցի օգտագործումից բխող պատասխանատվության պարտադիր ապահովագրության **գործող** պայմանագիր չունենալը, որը տևել է ավելի քան տասն օր՝ առաջացնում է տուգանքի նշանակում յուրաքանչյուր տասն օրվա համար՝ սահմանված նվազագույն աշխատավարձի հնգապատիկի չափով, սակայն յուրաքանչյուր տարվա համար՝ ոչ ավելի, քան սահմանված նվազագույն աշխատավարձի հարյուրապատիկի չափով:

Վիճարկվող որոշումով դիմումատուն ենթարկվել է վարչական պատասխանատվության որպես ՀՀ տարածքում հաշվառված ՎԱԶ-21070 մակնիշի 36 PL 579 հաշվառման համարանիշի ավտոմոբիլի սեփականատեր, ով ս/թ հուլիսի 28-ի դրությամբ ավելի քան տասն օր չի ունեցել սեփականության իրավունքով իրեն պատկանող տրանսպորտային միջոցի համար կնքված ԱՊՊԱ պայմանագիր:

Ինչ վերաբերվում է դիմումատուի պնդմանը՝ վարչական ակտի առոչինչ լինելու վերաբերյալ, ապա այն արժանահավատ համարել հնարավոր չէ, քանի որ ակտը կայացվել է ՀՀ տարածքում գործող օրենսդրական նորմերի (այդ թվում նաև ՀՀ կառավարության թիվ 1816-Ն որոշման) պահանջներին համապատասխան, քանի որ Ճանապարհային ոստիկանության խնդիր է հանդիսանում նաև ՀՀ օրենսգրքով նախատեսված դեպքերում, վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ գործերի քննությունը:

Ինչ վերաբերվում է դիմումատուի պնդմանը՝ հանրապետությունից դուրս գտնվելու վերաբերյալ, ապա այն չի կարող դրվել վարույթի հիմքում և վիճարկվող որոշման անվավերության պատճառ հանդիսանալ, քանի որ Հայաստանի Հանրապետության կառավարության 09.09.2010թ. թիվ 1251-Ն որոշման 20-րդ կետի համաձայն՝ տրանսպորտային միջոցի սեփականատերը (ներկայացուցիչը) տրանսպորտային միջոցը հաշվառումից ժամանակավոր հանելու համար հաշվառման ստորաբաժանում է հանձնում հաշվառման վկայագիրն ու հաշվառման համարանիշերը: Այն դեպքում, երբ տրանսպորտային միջոցի սեփականատերը Հայաստանի Հանրապետությունում չէ, կամ նրա բնակության վայրը հայտնի չէ, տրանսպորտային միջոցը հաշվառումից ժամանակավոր հանելու համար հաշվառման վկայագիրն

ու հաշվառման համարանիշերը կարող է հանձնել ցանկացած շահագրգիռ անձ՝ հայտնելով սեփականադիրրոջ կողմից դրանք չհանձնելու պատճառները:

Ըստ որոշման 21-րդ կետի՝ **տրանսպորտային միջոցը հաշվառումից ժամանակավոր հանելու համար հաշվառման վկայագիրն ու հաշվառման համարանիշերը չեն ներկայացվում, եթե՝ 1) տրանսպորտային միջոցը, հափշտակվելու հետ կապված, գտնվում է հետախուզման մեջ. 2) դատարանի որոշմամբ տրանսպորտային միջոցի օգտագործումն արգելված է կամ իրավասու պետական մարմնի կողմից տրանսպորտային միջոցի օգտագործման նկատմամբ կիրառվել է արգելանք, կամ տրանսպորտային միջոցը գտնվում է կալանքի տակ:**

Տրանսպորտային միջոցի սեփականադիրրոջ կողմից չեն կատարվել վերը նշված նորմի պահանջները, ինչի պարագայում վրա չէր հասնի վիճարկվող որոշումով սահմանված պատասխանատվությունը **(նշված նորմի ներկայիս կատարումը տրանսպորտային միջոցի սեփականադիրրոջը կազմարի գալիք հնարավոր վարչական տույժերից):**

Այսպիսով, դիմումատուի գործողություններում առկա է մեղքը, իսկ մեղքը դա անձի հոգեկան վերաբերմունքն է իր կատարած արարքին և դրան հաջորդող հետևանքին, որը կարող է դրսևորվել ինչպես **դիտավորությամբ**, այնպես էլ **անգոյությունամբ**, ինչի պարագայում Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի իմաստով որևէ նշանակություն չունի, թե կոնկրետ արարքը վարորդը կատարում է այն պատճառով, որ հստակ գիտակցում է, որ դա խախտում է և դիտավորությամբ կատարում, թե այն պատճառով, որ վարորդը գիտակցում է, որ այդ արարքը արգելված է օրենքով, սակայն ինքնավստահորեն հույս է ունեցել, որ դրա հետևանքները վրա չեն հասնի և թե այն պատճառով, որ վարորդը չի գիտակցել իր գործողության հակաիրավական բնույթը, սակայն կարող էր և պարտավոր էր գիտակցել այն (ՎԻՎՕ՝ հոդված 11)՝ զանցակազմի սուբյեկտիվ կողմ:

Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 9-րդ հոդվածի համաձայն՝ վարչական իրավախախտում (զանցանք) է համարվում պետական կամ հասարակական կարգի, սոցիալիստական սեփականության, քաղաքացիների իրավունքների և ազատությունների, կառավարման սահմանված կարգի դեմ ուղղվող հակաիրավական, մեղավոր **(դիտավորյալ կամ անգոյույ)** այնպիսի գործողությունը կամ անգործությունը, որի համար օրենսդրությամբ նախատեսված է վարչական պատասխանատվություն, հետևաբար ակնհայտ է, որ անկախ անձի կողմից մեղքի ձևի դրսևորումից, նշված օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի դիտավորյալ կամ անգոյույ նկարագրված արարք կատարած անձը պետք է ենթարկվի վարչական պատասխանատվության Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի համապատասխան հոդվածի սանկցիայի շրջանակներում, ուստի դիմումատուին վարչական պատասխանատվության ենթարկելու մասին վերը նշված որոշումն իրավաչափ է և օրինական:

Ելնելով վերոգրյալից և ղեկավարվելով Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 293-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց Ի

1. Ճանապարհային ոստիկանության վարչական տույժ նշանակելու մասին 29.07.2021թ. թիվ 8190012328 որոշումը թողնել անփոփոխ, իսկ վարչական բողոքն առանց բավարարման:
2. Սույն որոշումն ուժի մեջ է մտնում հանձնելու օրվան հաջորդող օրը և կարող է բողոքարկվել ՀՀ վարչական դատարան՝ օրենքով սահմանված կարգով և ժամկետներում:
3. Սույն որոշման օրինակն ուղարկել Խաչիկ Ավագյանին:

